

עמוס בן-גוריון

הלוחמים הלכו, הסבלים באו

אין להם כל יסוד לכך. המפקח-הכללי של משטרת-ישראל בכבודו ובעצמו נתן את הדוגמה. כמייג'ר בצבא הבריטי קיבל גם יחזקאל סהר שיכון בתנאים מיוחדים בשכונת מגורים המפוארת, בצפון תל-אביב. כאשר מצבו הכלכלי השתפר, מכר את הדירה ב־28 אלף ל"ג, עבר לגור באחת מארבע הווילות המפוארות, הידועות ברחבי הרצליה כ"מייבצר סחרוב".

***

זוידה מתחת לאף

גם לקצינים אחרים היו בעיות של שיכון. לוי אברהמי, מפקד מחוז ירושלים, גר תחילה בתחנת המשטרה בקטמון. שלא כעמוס בן-גוריון, נעמו לו המגורים בבניין המשטרה. היתה לכך גם סיבה טובה: המשטרה שכנה בוילה נטושה של ערבי עשיר. הודות למאמציו של אחד מקציני המחוז, הסכים האפוטרופוס להקצותה למטרה זו.

לוי אברהמי הנו בעל זכויות רבות. יליד רוסיה, שעלה ארצה בהיותו בן חמש והתחנך בגימנסיה הרצליה, היה איכר ברעננה, פקיד חברת-החשמל, ותיק בהגנה. אין ספק שהגיע לו שיכון מתאים למעמדו. הוא הביט סביבו. לא רחוק.

ממש לפני אפו מצא את מבוקשו: הילה נטושה של ערבי אמיד, בשכונת קטמון מספר 10/144.

הבית לא היה ממש פנוי. במקרה שכנה בו תחנת משטרה. זה היה רע מאד — למשטרה. היא יצאה. המפקד אברהמי נשאר. הבית הפך שיכונו הפרטי.

***

אבירו הכיכב המזושה

ילדים קטנים עזוזים להאמין כי השוטר הוא כלי-כוח. בחיים אין הדבר תמיד כך, אפילו במדינת ישראל. וההוכחה: פרשת חלוקת הקרקעות לקצינים הגבוהים ביותר של המטה הארצי

מעשה באיש בשם שלמה בן-אלקנה. בן-אלקנה זה היה קצין במשטרת-ישראל. אולם העבודה לא קסמה לו במיוחד. למען האמת, גם הוא לא קסם לעבודה. הוא התפטר.

מצוייד במכתבי המלצה חמימים מידיהם של שר המשטרה ויועץ ראש-הממשלה לעניינים ערביים, יצא בן-אלקנה למלא חובה לאימית ולהפריח את השממות. השממה לא היתה רחוקה. היא גם לא היתה שוממה. למעשה השתרעה בלב האזור החקלאי הפורה של המשולש הקטן.

שם גילה אלקנה תגלית: תמורת שכר ועום עובדים ערביי המקום, הנתונים לממשל צבאי, והנטולים זכות היציאה מן האזור, מעליית החמה עד שקיעתה. מדוע לא לחלק ברכת האדמה בין חבריו המסכנים, שגשגו במדים? הוא הופיע במטה, סיפר על העושר הירוק הזורם לכיסיו מן האדמה הטובה.

בימי הביניים קראו לזה: פיאודליזם. המלך חילק את אדמת האומה לאביריו הנאמנים. תמורת שרותם. על האדמה ישבו צמיתים, שעברו לבעלות האביר יחד עם האדמה. צמיתים אלה עיבדו את הקרקע, מסרו את מחצית יבולם לאביר.

תוכנית אלקנה היתה דומה. את הקרקע יתן האפוטרופוס, את הערבים יסקו כפרי המשולש, הנתון לממשל הצבאי. מחצית היבול תגיע לכיסי האבירים. שיוכלו להקדיש את זמנם למשטרה בלי דאגות כלכליות.

כמעט כל קציני הצמרת התמכרו לתוכנית מפתה זו. היא הובאה בפני המפקח-הכללי, והשר. גם הם חשבו שהעניין בסדר. אולי חשבו, כמו אותו קצין גבוה, שענה לכתב העולם הזה: "מה יש? רק לסותרים ולבורגנים טובים מותר? מדוע לא ניהנה גם אנחנו מהרכוש הזה?"

אולם לפתע קרה דבר בלתי-נעים. אחד מחכ"י מפ"ם שאל שאלה בלתי-ידידותית בכנסת. כעבור זמן מה הופיעה הודעה צנועה בדבר: הנוהג של חלוקת קרקעות נטושות לקציני משטרה בוטל.

בן-אלקנה נתגלה כמשענת קנה רצוף. נותני מכתבי התמצאות ביקשו אותם חזרה. בלית ברירה, חזר גם אלקנה — למשטרה.

האם המשטרה מושחתת? (3)

חילקו את העם במטה

המכוניות. כאשר הפכה עיריית רמלה את הבית למשכן כבודה, מצאה אותו ריק גם משרדים אלה.

הרהיטים לא נגנבו. להיפך: כאשר, בשעת ההעמסה הראשונה, ביקש אחד השוטרים הסבלים רשות לקחת לעצמו כורסה אחת, ענה לו מפקדו בזעם חדור-צדק וטוהר-המידות: "זה אסור!"

הרהיטים גם לא נעלמו. להיפך: כל שוטר ידע בדיוק את מקום הימצאם. היה זה בתוריו הפרטיים של מפקד משטרת פתח-תקפה, מפקח מחוזי עמוס בן-גוריון, במיבצר המשטרה.

אין כל מקום לחשד כי היתה זו עיסקה בלתי-כשרה. רכוש המדינה, שנכבש בהם הלוחמים, לא נשדד. להיפך: כיום יכול עמוס בן-גוריון להוכיח בנקל כי קנה את הרהיטים בעיסקה מסחרית רגילה מדי האפוטרופוס על הרכוש הנטוש, בכמה עשרות ל"ג.

אמנם, האפוטרופוס על הרכוש הנטוש התמנה חודשים רבים לאחר שכיבוש רמלה תם ונשלם.

וגם אז הגיע ערך רהיטי שוקרי ריווק לאלפי לירות פלשתיניות.

***

תורת האומה — פעמים

אומה מכירה טובה למגיניה. כאשר פשט המייג'ר עמוס בן-גוריון את מדיו הבריטיים, לא נשאר מחוסר קורת-גג. הוא גם לא היה נאלץ להתגורר משך זמן רב בבית יושב-ראש הנהלת הסוכנות היהודית בשדרות הקיימת בתל-אביב. עיריית תל-אביב קנתה ממוחמד אל-זעבלאחי את השטח שנועד לשיכון קציני הצבא הבריטי המשוחררים, על שם אליהו גולומב. עמוס בן-גוריון קיבל מיגרש חינוך ודירה נאה.

לא נועדה לו מנוחה רבה בנחלתו. הקרבות פרצו, המדינה היתה זקוקה למיטב מגיניה. המייג'ר עבר לפתח-תקפה, לשיכון חינוך. דירתו ביראליהו התפתה. הוא מצא לה דיירים, תמורת תשלום לפי רוח הזמן.

עברו ימים, ואיתם עבר עמוס בן-גוריון לתפקידים גבוהים ואחראים. מפתח-תקפה נוד לארמון הצנוע של שלום ליגום בהרצליה. אולם הוא ידע שגם לזיסטה הפטריוטית של המיליונר היידידותי יש גבול. הוא דאג לשיכון חדש. הפעם מצא אותו ברמת-גן.

האומה, כאמור לעיל, מכירה טובה למגיניה — אפילו פעמיים. על מיגרש של עיריית רמת-גן הוקם שיכון שני לעוזר המפקח-הכללי של משטרת ישראל. הוא ניתן במחיר מיוזל, שווה לכל נפש של עוזר מפקח-כללי של משטרת-ישראל. הדירה ביראליהו הפכה מיותרת לחלוטין. מיותרים, עוד יותר, הפכו דייריה — קציני צבא ומשפחתו.

לגמרי במקרה הרגישה גם משפחת הקצין כי התיים בדירתו של עוזר המפקח-הכללי אינם נוחים כל כך. משום מה, נראתה דחוקא דירה זו לניידות המשטרה כדירה חשודה במיוחד. כשוטרים נאמנים לתפקידם, פקודה כמעט מדי לילה, כדי לחזק שלא יאונה כל רע לדיירים. הביקורים הפריעו למשפחה, הפכו את חייה לגיהנום. אולם, כמוכר, לא היה לזה שום קשר עם העובדה כי עוזר המפקח-הכללי רצה לפנות את דירתו.

הדיירים לא יכלו לדעת זאת. הם התייאשו, פינו את הדירה ללא כל תשלום ברוח הזמן. עמוס בן-גוריון יכול היה סוף-סוף למכור את הדירה במחיר הנאות. הכסף היה דרוש למימון עסקיו האחרים.

ואם עלולים אנשים צרי עין לראות במכירת שיכון-שלי-תורת-האומה במחיר מלא דבר מוזר,

מפקח כללי פהר ושר שיטרת

גם קרקעות, גם שיכון, גם מדים